

rejst ved dette Lovforslag. De sige: Vi have alle Kvinder med, og jeg indrømmer, at det er en Stormagt at have med sig for det, man paatager sig, men de Herrer's Spaadom om, at Sukkerstaalen ligger den danste Kvinde nærmere paa Hjerte end Fattigmands Bidelser, — ja, den Betragtning, der ligger deri, kan jo nok fremføres her, men jeg synes ikke, at den gør de Herrer, der fremføre den, stor Være. Jeg tror, at det Forsvar eller den Tilslutning, som de tro derigennem at have fra Kvinderne, ville Kvinderne vel frabede sig. Jeg tror ikke, at den danste Kvinde i den Henseende er saaledes stillet, at naar hun kun kan faa mere Syltetøj i sin ofte rige og velhavende Husholdning, gør det ikke noget, hvor usselt den fattige har det. De Herrer ville ikke komme til at staa sig ved at dele denne Betragtning. Stillingen er jo saaledes, at omtrent Halvdelen af den tidligere Opposition har sluttet sig til Oppositionens fordums fælles Modstandere og i Angreb, rasende Angreb, paa deres tidligere Fæller af Oppositionen rækkede de de fælles Modstandere Haanden over Grundlovens Grav for dertil at nedsænke ogsaa Oppositionens tidligere Principper med Hensyn til Reformer i vor Statteudgivning. Det er jo egentlig det, som ligger deri. Nu er det min Opfattelse, at denne Fremfærd ikke vil blive billiget af det danste Vælgerfolk, medmindre dette skulde antages at være kommet til at opgive deres Frihedsret og altsaa derved sig selv. Det er, indrømmer jeg, meget sandt, at vi ere komne dybt ned, vi, det danste Demokrati; men jeg tror ikke, at vi ere sunne saa dybt. Den Gang vi, som staa de Herrer imod, og som have advaret dem i Tide, opdagede, at vi ikke kunde standse dem i Farten, enten fordi de havde indgaaet Forpligtelser af en saadan Art og Omfang, at de ikke kunde gøre det, eller af andre Grunde — det faktiske Forhold var, at vi ikke kunde standse dem i Farten —, saa søgte vi fra vor Side at lede deres Fart hen i den Retning, at de i alt Fald, trods Udgangspunktets Sletthed, kunde havne paa et Sted fælles med os, hvad der ikke vilde have haft saa stærkt et Brud til Følge, som hvis de vare farne videre. Vi indbragte i den Anledning Alderdomsforsørgelsesforslaget her i Tinget og sagde; Nu vel, er Udgangspunktet end galt, absolut forkasteligt — og jeg indrømmer det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgfreds (Salkensjerne) at det er et brutalt Strid at paalægge en Skat paa et Mindretal af Befolkningen netop under Motivering af, at det er et Mindretal af Befolkningen, for at lette alle Klasser, men særlig de velhavende

— var dette Udgangspunkt altsaa end galt, saa søgte vi at vende det onde til det gode paa bedste Maade og samle os alle der, hvor en Demokratis Tanke maa være klarere og hans Hjerte varmest — det er i Fattigmands Hjem. De Herrer forstode ikke den hjælpende Haand, vi rakte dem, de skøde den fra sig. De have derved efter min Mening paadraget sig et meget stort Ansvar, et Ansvar, som de ikke kunne løse fra, hverken i Mar eller ad Mare. Thi efter at de havde nægtet at modtage den hjælpende Haand, nægtet at søge at effectuere en Alderdomsforsørgelse, baseret som i vort Forslag, kommer det til at lyde til dem, hver Gang de nævne Ordene: Vi ville ogsaa en Alderdomsforsørgelse, saa kommer det til at lyde til dem: Ja, I skulle indfri det, da I have traadt vort Alderdomsforsørgelsesforslag under Fødder. Man har søgt at rejse baade den ene og den anden Indvending mod dette udmærkede Forslag. Jeg kan saa meget mere kalde det for et udmærket Forslag, som jeg vel er politisk og konstitutionelt ansvarlig for at have indbragt det her, da mit Navn findes derpaa, men jeg har ikke tilvejebragt det Grundlag, hvorpaa det hviler, og det slaar mig derfor frit for at rose det; Grundlaget var ikke mit. Der er gjort alle Forsøg paa at rokke dette fortrinlige Forslag og paa at komme bort fra det. Jeg skal dog ikke komme ind paa de mere eller mindre slette Indvendinger, her ere fremkomne, men de skulle ikke saa undskyldt deres Afværge ved disse slette Indvendinger. Sagen skal staa klar: I have ikke villet tage imod en hjælpende Haand, I have drøbt Demokratiet's kæreste Tanke, at komme dem til Hjælp, som trænge haardt! Som sagt, I have udtalt: Vi ville ogsaa. Nu stille vi Fordringen op. Kom saa frem med det! Nu have I paataget Eder Ansvaret for denne Samfundsopgave! Eller ogsaa skulle I være ærlige nok til at sige: Vi ville ikke! Det vil man imidlertid ikke gøre. — Saa under 2den Behandling fremkom det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (L. Larsen) med et Mæglingforslag mellem Partierne her i Tinget. De to Forslagsstillere af Alderdomsforsørgelsesforslaget, det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup) saa vel som jeg, vi baade om Ordet for at udtale os under den da foreliggende nye Situation. Det høje Fler-tal behagede at nægte os det. Vi holdt os meget tilbage i Debatten og vilde ikke have forlænget den væsentlig, men de vilde ikke høre os om denne Sag. Det er min Mening, at den ærede Ordfører handlede grumme uslogt i at afvise dette Mæglingstilbud. Jeg tror, at han forguder sit eget saa meget,